

Lovforslagene sattes til forhandling.

Ove Hansen: De tre lovforslag skal ses i forbindelse med andre lovforslag, det gælder bl. a. lovforslagene om tilbudspligt, oprettelse af by- og landzoner, ændringer i vurderingsreglerne og ændring af loven om særlig indkomstskat.

Gennem længere tid har mit parti ventet på disse lovforslag, der kan betegnes som jordlove. Når ventetiden har været så lang, skyldes det formentlig, at det har ligget lidt tungt med at komme til enighed om forslagene såvel inden for regeringen som inden for de tre regeringspartier. Det lykkedes dog for regeringen på den sidste dag for fremsættelse af lovforslag i folketinget at komme med forslagene.

Når der på forhånd har været stor interesse og forventninger om forslagernes indhold, skyldes det ikke alene den store betydning, en lovgivning på dette område har; det skal også ses på baggrund af de jordlovsforslag, som mit parti sammen med det radikale venstre fremsatte i folketinget i 1963. De konservative og venstre som oppositionspartier gjorde sig de største anstrengelser for at få de af folketinget vedtagne forslag forkastet, og det lykkedes da også ved folkeafstemningen den 25. juni 1963.

Under kampagnen før folkeafstemningen førte de konservative og venstre en hetz mod lovforslagene, en hetz uden sammenligning ved tidligere afstemninger. At konservative og venstre var modstandere af forslagene og havde en anden opfattelse må naturligvis respekteres, men den propaganda, som de to partier tog i anvendelse, synes jeg var af sådan beskaffenhed, at det stærkt må beklages. Der blev rent ud sagt til vælgerne, at staten ville jage folk fra hus, tage deres hus — vi husker plakaten med hånden og det lille parcelhus. De to oppositionspartier var klar over, at deres påstand ikke var i overensstemmelse med de virkelige forhold, at der ikke var tale om ekspropriation, at det kun i visse tilfælde drejede sig om en forkøbsret, at arealet skulle udgøre mindst 10.000 m², men hensigten var, at vælgerne skulle vildledes, og de blev vildledt. Jeg bebrejder ikke vælgerne det standpunkt, de indtog, men jeg beklager, at det lykkedes oppositionen at føre en urimelig propaganda mod forslagene.

Det er min opfattelse, at mange af de vælgere, der medvirkede til forslagernes forkastelse, nu fortryder det. Det er blevet dyrt for vort land, at jordlovene af 1963 blev forkastet. Priserne på ejendommene siden folkeafstemningen er steget i et omfang, som aldrig før er set. Stigningerne i procent andrager ofte trecifrede tal.

Med det samarbejde og den enighed, som vi havde med det radikale venstre om jordlovene i 1963, er det vel forståeligt, at vi med særlig interesse har imødeset regeringens udspil til nye jordlove. Ville forslagene bære præg af radikale synspunkter eller mere være præget af konservatives og venstres? Efter at have haft lejlighed til at stifte nærmere bekendtskab med forslagene er det mit indtryk, at de radikale i nogen grad har fået deres ønsker opfyldt. Og på områder, hvor ønskerne ikke er opfyldt, kan jeg give tilsagn om, at mit parti gerne vil være behjælpelig.

Det skal erkendes, at der er områder, hvor ønskerne ikke er imødekommet. Fru Dagmar Andreassen bekræfter det i en artikel i Jyllands-Posten, hvor fruén skriver, at det radikale venstre gerne havde set den foreslåede frigørelsesafgift ved ejendommens overgang fra land- til byzone større — også her tilbyder vi fru Dagmar Andreassen assistance.

Finansministeren siger i bemærkningerne til lovforslagene bl. a., at en væsentlig del af den værdistigning, som inddragelsen af en fast ejendom under en byzone eller et sommerhusområde vil repræsentere, må siges at være af samfundsskabt natur. Formålet med forslaget om indførelse af en frigørelsesafgift er at inddrage en del af disse samfundsskabte værdier. Jeg deler fuldt ud den fungerende finansministers synspunkter, og jeg komplimenterer ministeren for dem; jeg kunne blot have ønsket, at det var sådanne synspunkter, der havde lydt fra konservativ side i 1963.

Om den frigørelsesafgift, som regeringen nu foreslår indført, har jeg forstået, at den i fremtiden vil medføre, at af alle ejendomme, der overføres fra landzoner til byzoner eller sommerhusområder, skal der svares en frigørelsesafgift, dersom en frigørelsesværdi konstateres. Sagt i store træk vil frigørelsesafgiften i mange tilfælde udgøre differencen mellem den nye vurdering i byzonen og den